

SAMPLE
TRANSLATION

TADEJ GOLOB
DISZNÓLÁB

PUBLISHED BY: LITERA, 2009

TRANSLATED BY: GÁLLOS ORSOLYA

ORIGINAL TITLE: SVINJSKE NOGICE

NUMBER OF PAGES: 231

Tadej Golob: Disznóláb (Svinjske nogice)

Aztán egyszerre: bumm, valami belerepült az átrium ablakába, ahol egy kis asztal és egy szék fért el, és olyan volt, mint egy beton fazék, fölötte az ég a két kisebb ház között. Nem volt kedvem megnézni, mi a szar lehetett a csattanás, mert ezt Ljubljában meg sem hallottuk volna a rengeteg autó meg teherautó meg mentőhelikopter mellett. De aztán még egy, puff, ami ezek után már nem véletlen, hanem ismétlődés ...

»Mi volt ez?« kérdezte Maja.

»Nem tudom,« feleltem, mire kiment megnézni.

»Jani,« sikított akkorát, hogy beleremegtem, »békák!«

Oké, békák, vazze, már azt hittem, dinoszauruszok, de nem, békák, nem tehetek úgy, mintha mi sem történe, fölkeltem és mentem megnézni, és mennyei szűzanyám, tényleg rengetegen voltak, csak úgy hemzsegték kint a tolóajtó előtt, kapaszkodtak egymás hegyén-hátán, és fel akartak mászni az üvegre. Persze nem ment nekik, még a békák sem bírnak fölmászni az üvegen, lecsúsztak és visszapottyantak nyálkás rokonaik közé, aztán megint neki az üvegnek és vissza a földre.

»De hát mi ez, mi ez, hova kerültünk?«

»Úgysem tudnak bejönni,« mondtam, habár nekem se nagyon tetszett a szitu. Nem félek a békáktól, logikus, hogy nem félek. Mit árthatnak, nem pánikoltam, de jobb nem látni őket ilyen körülmények között. Végül is hogyan lehet elkergetni illetve eltávolítani egy békát? Fogjam meg? A nyálkás lábait? Elméletileg széttaposhattam volna őket a csizmámmal vagy valami lapáttal vagy bottal, tíz percbe sem telt volna, és végzek velük. Csakhogy ezt nem lehet megcsinálni, hacsak nem potenciális tömeggyilkos az ember, azt viszont nem tudhatja, amíg alkalom nem nyílik rá, de én nem bírnám. Egyrészt mégiscsak élőlények, mozognak, ott ugrálnak, zöldet meg muslincákat kajolnak, meg mit tudom én mit, valami számukra ismeretlen erőtől hajtva dugnak életre-halálra, ez az egyik dolog, a másik, hogy gusztustalan a pusztulásuk is. Szóval ki sem lehet nyírni őket, annyira undorító az egész. A békákat másképp nem lehet megsemmisíteni, csak ha eltapossuk, és aztán minden csupa bél meg nyálkás bőr és testrészt és szem és mindenféle undorító anyja picsája. Lehet, hogy ez náluk valami védekező mechanizmus, ez a gusztustalanság. Hasonlóan, mint a fekete-sárga kombináció, ami mérgező, és az állatok tudják, hogy nem szabad nekimenniük a szalamandrának vagy a darazsaknak vagy más ilyen színű élőlénynek. Ha valamelyik beleharap egy békába, undorító folyadék spriccel ki belőle. Az ember valahol félúton van a macska és a béka között. A bőre épp hogy összetartja, nem nagyon, és ha rálépne egy brontosaurusz vagy hasonló, mondjuk, egy elefánt, nem volna szép és ezért

mondjuk, az embert nehezebb megölni, mint egy macskát, de könnyebb, mint egy békát e logika alapján ...

»Jani, a picsába, békák!«

»Talán ívnak,« mondtam, »és elmennek, ha befejezték.«

Nem vagyok éppen szakember, de észrevettem, hogy a többségük emeletesen helyezkedik el, egyik a másikon, a kisebb felül, a kövérebb alul. Bár az ember azt várná, hogy tavasszal csinálják, és aztán nyáron világra jönnek a kis békucik vagy mik, de most ősz következik. Talán búcsú bulit tartanak az ősz előtt, mielőtt belefúrják magukat az iszapba, vagy délre húznak, nem tudom, nem értek a békákhoz. Lehet, hogy ilyenkor egy szezonra agyonkúrják magukat, aztán a télen át meghasasodnak, tavasszal meg kitojják az ebihalakat, de az is lehet, hogy itt radioaktív a talaj, és ezért a békák kétszer aratnak, mint a Nílus termékeny deltájában, csakhogy ott búzára meg datolyára hajtanak.

»Nincs mit tenni, kivárjuk a szárazságot vagy a hideget,« mondtam, valami változást legalábbis, most különben sem lehet kint üldögelni az átriumban, mert túl hideg van, most csak az ablakokat fogjuk kinyitni. Be pedig nem fognak jönni, mert az ablak túl magas nekik, hacsak nem valami szuperbékák. Fennállt azért a veszély, hogy bemásznak a lakásba, amikor valamiért gyorsan kiszaladunk és az önműködő zár miatt nyitva hagyjuk az ajtót, de erre nem gondoltam.

»Nem veszélyesek, mármint a békák.«

A kicsi még aludt, de amikor kinyitottam a kocsis ajtaját, mert a bepárasodott ablakok miatt különben nem láttam volna, nyöszörögni kezdett és tudtam, hogy ez mit jelent. Fel fog ébredni, mert aludt már két órát, különben lett volna még esélye, hogy visszaalszik, így azonban semmi. Vártam, hogy kinyissa a szemét, fókuszálja a tekintetét, aztán fölvettem az ülésről és a békákon keresztül bevittem a lakásba. Először hozzám bújtt, mert még nagyon álmos volt, de mikor rájuk blendézett a lépcsőn, végleg felébredt.

»Apu, békák!«

Azzal a különbséggel, hogy benne nem volt semmi pánik, csak meglepetés és kíváncsiság. Mert őneki ott a hatalmas és erős apukája, aki szétbassza a világ összes békáját.

»Mami, békák vannak kint!«

»Már elől is?« kérdezte Maja.

»Igen, de nem annyian, mint itt,« mutattam ki az átriumra. Simon ott ült és az üvegre igyekvő békákat figyelte. »A kicsinek tetszenek.«

Melléje térdeltem, és együtt néztük a békákat, majd kiválasztottuk a legszebbet. Tényleg nem látszottak agresszívnek. Békák voltak, semmi több.

»A békákból lesznek a krokodilok?«

Mondtam, hogy nem, mert amikor megnőnek, Godzillák lesznek.

» Te vicceeeelsz ... «

»És ha felfalják a benzinkutat, tüzet okádnak, mert a benzin kigyullad a hasukban.«

» Te vicceeeelsz ... A Godzilláknak nincs is hasuk.«

»És hova teszik a halakat, he?«

A kicsit örölte, hajtotta azt a két elektront a buksijában ...

»Megsütik és aztán megeszik őket.«

»Jani, zárjuk le ezt a dolgot, és majd azután játszunk, jó?« mondta Maja és hogy aztán segítenem kell behozni az asztalt, félig kilóg a kocsiból, és hozzá kellett rögzíteni a sárhányóhoz, hogy el ne veszítsük menet közben, és leragasztani celluxszal a fiókot, hogy ki ne nyíljon menet közben, mert kirepült volna a puska, a lefűrészelt sörétes puska meg a zacskó kokain, és az tényleg nagy rákúrás lett volna. Ha a kokain megszívja magát vízzel, csak a békáknak volna jó. Akkor tényleg felmásznának az ablakig, de ezt nem kívántam, a beszpídezett békákat, akkor én sem lennék már annyira nyugodt.